

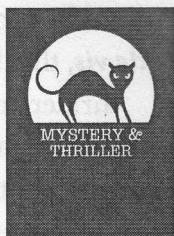
Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MONICA RĂMIREZ

GEMINI

SERIA GEMINI - VOL.1

Ambasada Statelor Unite ale Americii Beirut, Liban

ODATĂ cu apariția platoului încărcat cu ouă umplute, stomacul îi protestă zgomotos și în totală neconcordanță cu rochia elegantă Versace pe care o purta. Trecuseră mai bine de opt ore de când pescuise din mers un croissant minuscul în timp ce se îndrepta spre Range Rover-ul blindat ce-i adusese la ambasadă. Tatăl ei avea lucruri mult mai importante de care trebuia să se ocupe, astfel încât prânzul nu mai încăpuse în programul lor încărcat. Întoarse capul să privească în direcția bufetului, un oftat scăpându-i printre buze.

— Ți-e foame?

Jadyn Mathinson își dezlipi cu greu privirea de la antreurile apetisante, întorcându-se spre ambasadorul american care o studia cu un zâmbet amuzat.

— Sunt la un pas de inaniție.

— Fără îndoială. Tatăl tău te ține ocupată toată ziua, fără să se gândească la faptul că trebuie să mai și mănânci din când în când.

— Cam așa ceva...

Nici nu se așteptase la altceva. Tatăl ei, un adevărat model de energie nesecată, nu și-ar fi amintit niciodată să mănânce dacă cineva din staff-ul său personal nu i-ar

fi pus o farfurie cu mâncare sub nas pe birou. Probabil trebuia să fie recunoscătoare pentru multe dineuri la care era nevoită să participe, altfel chiar ar fi murit de foame.

Ambasadorul se aplecă o idee spre ea, privind-o pe deasupra ochelarilor cu rame aurii.

— Cred că mai durează puțin până se servește mâncarea adevărată, spuse cu voce scăzută. Rămâi pe loc, o să încerc să-ți umplu o farfurie cu ceva mai consistent.

— Ești un înger, îi șopti Jady n cu un zâmbet recunoscător.

Îl urmări cu privirea în timp ce străbătea încăperea, dar atenția îi fu atrasă de un ospătar aflat în colțul opus. Ceva nu era foarte în regulă cu el... stătea extrem de drept, aproape țeapăn, sprijinit de peretele din spatele lui. Era îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat, cu tot cu sacou și papion, dar nu asta îi atrăsese atenția, ci faptul că radia tensiune prin toți porii. Îl studie în timp ce-și stergea transpirația de pe frunte cu măneca sacoului, privind agitat în toate direcțiile. Părea că transpiră abundent, în ciuda faptului că sala de banchet a ambasadei era dotată cu aer condiționat setat la cea mai joasă temperatură posibilă. Îmbrăcată doar cu rochia din tafta bleumarin și în sandale, Jady n mai că nu tremura de frig. Cu toate astea, ospătarul părea că se topește precum o bucată de unt într-o tigaie. Era bolnav? Pentru că ori avea febră foarte mare, ori era îngrozitor de speriat de ceva anume.

Jady n intră în alertă, instinctul avertizând-o de un pericol iminent. Încercă să se relaxeze, certându-se în gând pentru reacția exagerată. Nivelul de securitate fusese ridicat la cel mai înal nivel, personalul făcând parte din liga selectă a celor mai bine antrenați operatori din întreaga lume. Miles Graham, șeful echipei de securitate,

controlase încăperea centimentru cu centimetru. Probabil absolut tot staff-ul, inclusiv ospătarii angajați pentru dineu, fuseseră trecuți prin toate aparatele detectoare existente pe planetă. Zeci de pușcași marini americani erau împrăștiați în toate punctele strategice ale ambasadei. *Calmează-te naibii odată și bucură-te de moment*, își impuse iritată, îndreptându-se către masa imensă din centrul încăperii pentru a se așeza.

— Tatăl tău se laudă mereu cu fiica lui cea frumoasă și inteligentă, dar până în seara asta am crezut că exagerează.

Jadyn îi zâmbi politicos diplomatului american aflat lângă ea.

— Mulțumesc pentru compliment, mă bucur să aflu că are o părere atât de bună despre mine. *Având în vedere că nu prea-l cunosc, din moment ce-a fost absent mai toată viața mea*, adăugă în gând.

Obrajii plini ai diplomatului american, deja roșii de la prea multe pahare cu vin, se înroșiră și mai tare. Sprâncenele stufoase veșnic arcuite a mirare îi confereau un aer semi-idiot.

— Bănuiesc că semeni cu mama, reuși să guițe înainte de-a goli încă un pahar.

Jadyn îl privi cu o expresie întrebătoare.

— Un nenorocit atât de dur precum Hani nu poate avea prea multe în comun cu o creatură atât de minunată, o lămuri diplomatul cu un sughiț minuscul.

Jadyn își îndreptă privirea peste masă către tatăl ei. În ciuda celor șaiszeci de ani, Hani Ijaaz avea un fizic încă robust și impozant, poate chiar atractiv pentru unele gusturi. Ochii negri încă reușeau să străfulgere pe oricine ar fi îndrăznit să-i stea în cale. Jadyn nu-i moștenise decât inteligența sclipitoare, din punct de vedere fizic fiind o copie la indigo mult mai reușită a mamei.

— Fiica mea e o floare rară, comentă Hani pe un ton distrat.

Ambasadorul american reapăru și se așează la masă, nu înainte de a-i arunca o privire învinsă lui Jady, clătînând dezamăgit din cap. Cel mai probabil fusese gonit din bucătărie. Îi zâmbi încurajator, încercând să ignore imaginile cu fripturi fabuloase ce i se perindau prin minte.

— Dacă am terminat cu discuțiile de salon, propun să trecem la subiecte importante, continuă Hani pe un ton sugestiv.

Diplomatul de lângă Jady, oftă prelung cu un aer suferind.

— Tatăl tău nu știe când să se relaxeze și să se distreze. Dineul e minunat, atmosfera fabuloasă, mâncarea e bună și vinul scump... Făcu un gest cu mâna către restul participanților. Toți consilierii americani se simt bine, ba chiar și miniștrii libanezi prezenți par să se distreze, numai Hani vrea subiecte importante.

— Probabil prioritățile noastre sunt diferite, sugeră Hani pe un ton acid.

Diplomatul american se întoarse către Jady cu o expresie exasperată.

— Întotdeauna e atât de plictisitor?

Jady îl privi cu gravitate.

— Absolut întotdeauna.

Doar așa crescuse, în umbra acelor priorități, ea și mama ei fiind mereu ultimele pe listă. Motiv pentru care se și mutaseră înapoi în Seattle încă din primii ei ani de viață. Era mai ușor să crești un copil singură decât să mori de singurătate și plictiseală alături de tatăl lui.

— După cum bine știți, sunt destule răni vechi de vindecate în Liban, i se adresă Hani ambasadorului american. Și mai avem mult de lucru pentru a stabili guvernul în particular și toată regiunea în general.

Corect, aprobă tacit Jady, dar oare exista vreo soluție pentru un dram de liniște și pace? Problemele specifice Orientului Mijlociu erau atât de complexe încât totul părea deja pierdut. Divizarea musulmanilor și escaladarea tensiunilor etnice între șiiți și sunniți deveniseră cele mai mari amenințări pentru securitatea internațională, în timp ce monarhiile din Golful Persic își urmăreau strict propriile interese, încurajând conflictele religioase în ciuda tuturor riscurilor. Tensiunile religioase măcinaseră lumea musulmană de mai bine de o mie de ani, devenind din ce în ce mai violente în ultimul deceniu, odată cu intervențiile militare din Afganistan și Irak. După care urmasse Siria. Și la fel ca în Siria, cu al său regim alawit condus de Bashar Al Assad, regimurile din Pakistan, Irak și Iran erau amenințate de comunitatea sunnită, fără a mai pune la socoteală cazul Yemenului, acolo unde însăși Iranul alimenta tensiunile religioase pentru a-și urmări propriile interese geopolitice. Pe măsură ce situația se degrada în Orientul Mijlociu, devenea tot mai clar faptul că exportul de democrație în lumea arabă reprezenta un demers complet falimentar. Dezastrul din Siria și inconsecvența occidentalilor în acel sens oferiseră Rusiei o nesperată oportunitate pentru a-și lărgi culoarul la Mediterană, recuperând în același timp influența fostei URSS în Orientul Mijlociu. Pe fondul instabilității prelungite, zone precum Siria, Libia și Yemen deveniseră teatre ale unui război dus prin *proxies*. Rușii, americanii, iranienii, saudiții, mai nou și turcii se confruntau indirect dar violent în toată regiunea. Oare mai rămânea vreun loc și pentru arbitri?

Jady nintuia faptul că tatălei o invitase pentru o vacanță în Beirut pe perioada celui summit tocmai datorită dublei ei cetățenii libanezo-americană. Hani Ijaaz o

considera un giuvaer neprețuit, completarea perfectă a tuturor întâlnirilor și conferințelor diplomatice. Tatăl ei nu se dădea înapoi de la nimic, folosind-o pe post de spărgător de gheață și punte de legătură între cele două culturi ori de câte ori era nevoie. N-o mai surprindea nimic atunci când venea vorba despre manipularea unei situații în avantajul lui. Hani era la fel de dur pe cât era de sclipitor, motiv pentru care făcuse parte din guvernul libanez în ultimii șaptesprezece ani. Adevăratul motiv al acelei invitații neașteptate nu avea nimic în comun cu dorul tatălui pentru fiica lui, ci cu acel important summit. De fapt, fiecare vacanță petrecută alături de el coincidea cu câte un eveniment diplomatic vital din punctul lui Hani de vedere. În timp ce marea majoritate a libienilor urau America și absolut tot ce reprezenta ea, Hani realiza faptul că Libanul are nevoie de asistența americană pentru a putea supraviețui. Un fel de rău necesar.

— Nu știu cât sunteți de conectați la pulsul orașului, dar eu vă pot povesti faptul că acum câteva zile am fost la Baalbek, unde am văzut localnici care vindeau tricouri galben-verzi cu scris indescifrabil arăbesc și conturul unei mitraliere unui turist canadian. Și asta poate n-ar fi nimic, dar turistul credea că Hezbollah e o echipă de fotbal braziliană, interveni Jady, atrăgând toate privirile. Cam ce vă imaginați că s-ar întâmpla dacă ar apărea îmbrăcat în tricoul ăla drăguț la frontiera cu Israelul? Oare evreii ar râde la gluma asta bună?

— Israel nu are simțul umorului, dar are arme, interveni Hani, mulțumindu-i din priviri. Și după Israel, în topul celor mai dotate armate din regiune nu vine Iordania, Palestina ori Liban. Pe locul doi este Hezbollah, partidul lui Dumnezeu. Cu excepția aviației, au de toate, tancuri, rachete, tot ce le trebuie.